

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 334
din 22.07.2015

Dosar nr: 370/2015

Petiția nr: 3444/19.05.2015

Petent: B.M.

Obiect: prevederile legislative considerate discriminatorii

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentei

1.1.1. B. M. cu sediul în loc.

I. 2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1. -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul consideră discriminatorii prevederile Legii Educației nr. 1/2011.

Petentul susține că este o discriminare și o umilire profesională în cazul în care alegerea rectorului este stabilită în conformitate cu art. 208 alin.1 și art. 209 din Legea educației nr. 1/2011.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturilor formelor de discriminare**, republicată, s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Petentul a fost citat pentru data de 14.07.2015 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Prin citație i s-a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a C.N.C.D., având în vedere faptul că situația petentului este reglementată de prevederi ale unor norme juridice cu caracter de lege.

3.3. La audierea din 14.07.2015 petentul nu s-a prezentat.

Prin adresa 4814 din 13.07.2015 petentul solicită respingerea excepției invocate din oficiu ca fiind netemeinică.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1. Petentul, prin petiția înregistrată la C.N.C.D. cu **nr. 3444/19.05.2015**, arată că art. 208 alin (1) și art. 209 alin 1 și lit. b din Legea nr. 1/2011 a Educației Naționale sunt discriminatorii.

4.2. Petentul susține că rectorul unei universități nu are numai atribuțiuni și responsabilități academice, ci competențele acestuia se întind asupra domeniilor ce privesc funcționarea instituției pe care o conduce (administrative, salarizare, ordonator de credite etc.). Astfel, deciziile acestuia afectează în egală măsură toți membrii comunității academice (personal didactic de predare, personal didactic auxiliar, personal nedidactic și studenți), nu numai cadrele didactice și studenții.

4.3. În aceste condiții este o discriminare flagrantă și o umilire profesională în prezent ca, în cazul în care alegerea rectorului este stabilită conform art. 209, alin. (1) lit. b) - adică prin votul universal, direct și secret al tuturor cadrelor didactice și de cercetare titulare din cadrul universității și al reprezentanților studenților din senatul universitar și din consiliile facultăților-membrilor personalului didactic administrative și cel nedidactic să le fie interzis dreptul de a vota pe cel ce îi va conduce și reprezenta timp de 4 ani.

4.4. Totodată, susține că este discriminatoriu faptul că personalul didactic auxiliar și cel nedidactic se manifestă și în actuala componență stabilită de Legea 1/2011 a Educației Naționale pentru Senatul universitar: categoriile de salariați respective nu sunt reprezentate în niciun fel, fiind vorba despre o excludere fără nicio justificare a membrilor acestora.

4.5. Petentul susține că viitorii rectori vor trebui votați și de personalul didactic auxiliar și de cel nedidactic din universități, iar aceste categorii de salariați vor trebui să fie reprezentate proporțional în senatele universitare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. **În fapt**, Colegiul director reține faptul că petentul consideră discriminatorii prevederile legii nr.1/2011 a Educației Naționale, respectiv art. alin (1) și art. 209 alin 1 și lit. b conform cărora se alege rectorul unei universități.

5.2. **În drept**, referitor la excepția invocată din oficiu, Colegiul director se raportează la prevederile Ordonanței de Guvern nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, acestea constituie cadrul general al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și al răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale. Deducem astfel că, C.N.C.D., organ administrativ-jurisdicțional, cu competență limitată în a constata stările de discriminare prin emiterea unei hotărâri și, eventual, stabilirea unei sancțiuni contravenționale, **nu are competența materială de a se pronunța asupra faptelor care depășesc cadrul stabilit de legislația contravențională, în general, și O.G. 137/2000, republicată, în special.**

În acest sens, Colegiul director arată că C.N.C.D. nu analizează modul de stabilire sui generis a unor drepturi în favoarea unor persoane sau categorii de persoane ori categorii profesionale în mod diferit față de alte persoane ori categorii precum și nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unor persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

5.3. Având în vedere prevederile legale invocate de petent ca fiind discriminatorii, respectiv art. 208 alin.1 și art. 209 din Legea nr.1/2011 a Educației, Colegiul director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a

dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională:

«Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.» Curtea Constituțională este instituția care poate aprecia conținutul unor texte de lege ca fiind sau nu discriminatoriu. În speța de față, Curtea Constituțională are atributul de verificare a art. 208 alin.1 și art. 209 din Legea nr.1/2011 a Educației potrivit căruia se alege rectorul unei universități.

5.4. Având în vedere considerentele expuse, în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încalcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 07.10.2008, relativ la dispozițiile O.G. nr. 137/2000, republicată, amintită anterior.

5.5. Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

5.6. Având în vedere importanța acestei compensații tranzitorii, întrucât vizează înregistrarea unui număr semnificativ de plângeri în acest sens, Colegiul director consideră necesar emiterea unui punct de vedere de specialitate cu privire la situația expusă, în conformitate cu art. 18 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

5.7. Având în vedere aceste aspecte, totodată menținându-și punctul de vedere exprimat, Colegiul director admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu, potrivit art. 28-32 din **Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor**.

5.8. În conformitate cu prevederile art. 18 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** („Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”), Colegiul director emite următorul punct de vedere.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările ulterioare, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. admiterea excepției necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției astfel cum este formulat potrivit O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare;
2. o copie a prezentei hotărâri se va comunica petentului.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

BERTZI THEODORA – membru

DINCĂ ILIE – membru

HALLER ISTVAN – membru

JURA CRISTIAN – membru

MANOLE PETRE FLORIN – membru

POPA CLAUDIA SORINA – membru

Data redactării: 07.08.2015; Redactat și motivat de P.C.S. și V.F.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

PUNCT DE VEDERE

Prin discriminare, în general, se înțelege o diferențiere bazată pe un criteriu care atinge un drept. În acest sens formulează **Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind combaterea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată (în continuare **O.G. nr. 137/2000**) la art. 2 alin. 1: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă”*. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate.

Colegiul director reține că nu există un tratament diferențiat între cadrele didactice care au funcții de conducere și sunt membrii ai Senatului Universitar și personalul auxiliar.

În consecință Colegiul director dispune că, în speță, nu există o faptă de discriminare deoarece este vorba de două categorii distincte, iar petentul nefiind membru al Senatului Universitar nu poate participa activ la alegerea rectorului, știut fiind faptul că rectorul reprezintă o funcție de conducere iar petentul, deși membru de sindicat nu a îndeplinit condițiile pentru a face parte din Senatul Universitar.

**Popa Claudia Sorina,
Membru Colegiu director**

Verificat SCSRP